

Katona Kálmán

Felszállt a ház

Felszállt a ház is az égbe
már csak csillagfény – derengő
kútmély – nagyanyám szemére
felhő leng fekete kendő.

Mészpor-meggyötörte fáról
levél hull nyomasincs kertre.
Vonatfüty. Árva madártoll.
Szégyenén vádol az elme.

Elsimult ráncok a hanton
nincs ami körvonalazza:
hol van a sárban a lábnyom
s György Margit árnyteli arca.

Felszállt a ház is az égbe
már csak csillagfény – derengő
kútmély – nagyanyám szemére
felhő leng fekete kendő.

Morendo

Keserű sose volt mosolyán elalél
felgyúl pederasztva s a szép nem
irigyelje ki él s ki a főszerepért
már most vehető felepénzen.

Vele lépdél a gög puha szőnyegeken
és várja a liftben a titkár
szimatolva elomlik a tiszteleten
mennyekbe bök orra ha diktál.

De ha felriad éjszaka tépi a szél
vásott köpenyét veti róla
feketére havazza a vad doni tél
halk jajszava szűköl a hóba.

De ha felriad éjszaka surrog a lég
mély tárna falán a Davy-lámpa
lila fénye kihuny s jön a kósza lidérc
hé emberek omlik a bányá!

De ha felriad éjszaka sír egyedül
vesztőhelyen árva legényke
ki a cella falába reménytelenül
arcát s tenyerét belevéste.

De ha felriad éjszaka szűkül a tér
nincs fény keze körbematatna
kiabálna de szája a kárhozaté
hűs fémpata csattan az agyra.

Az az árny ami pár nap után belebeg
nézd bárki csak épp nem a főnök.
Odabámul a tétova szolgasereg.
Gyászolja az isteni gögöt.